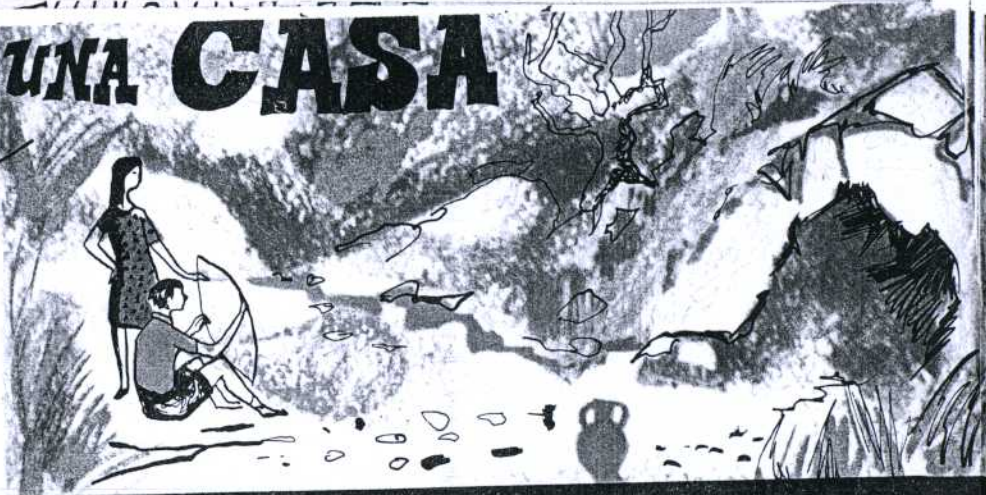

DIBUIXA UNA CASA

PER *Marta Mata*

Aquest nen i aquesta nena juguen a fer-se un arc; encara no saben dibuixar. Però ni que en sabessin no podrien dibuixar això que nosaltres dibuixem de petits: una casa. No la poden dibuixar perquè no en tenen; és a dir, sí que en tenen, però no es veu per fora. Si mireu bé el dibuix trobareu mig amagada l'entrada de la cova que els fa de casa. Els pares la van trobar en un desnivell de terreny. És una casa, però no es pot dibuixar; no té parets, ni teulada, ni porta, ni finestres, ni cortines, ni el fum pot sortir per la xemeneia, ni la volta cap jardinet. Ara veurem com de mica en mica les cases dels homes van anar tenint totes aquestes coses... i més i tot, a còpia de dificultats. La primera dificultat per tenir casa: què farem si no hi ha coves, ni desnivells de terrenys per fer-les?

Aquí hi ha la resposta: ens farem coves artificials, ens farem cabanes. Aquests són uns quants tipus de cabana que encara avui dia existeixen arreu del món.

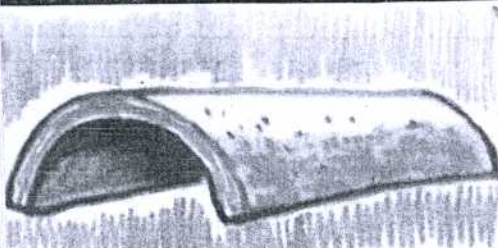
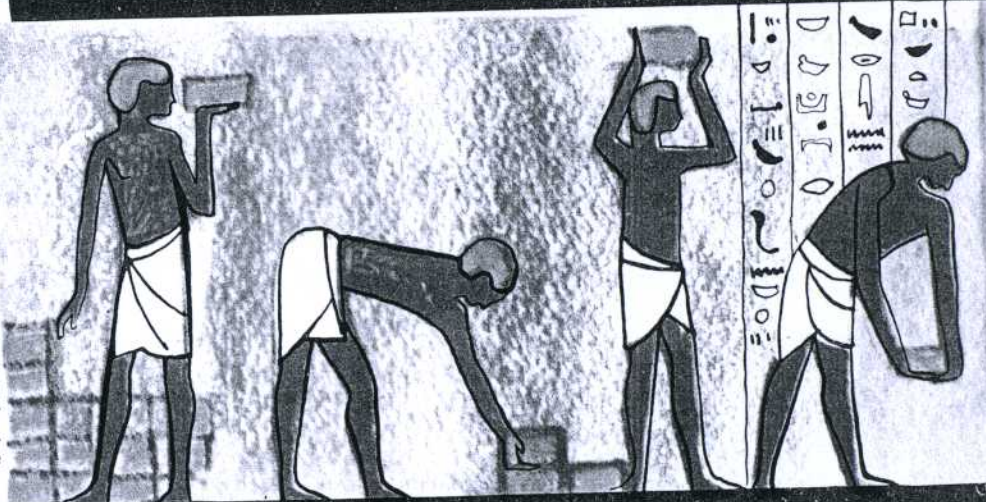
Sabríeu dir de què són fetes i on podríem trobar-les?

Quina deu ser la que té les parets més fermes?

Però què farem si volem una casa ferma, que no es cremi, que no es corqui, que no es podreixi i no tenim pedra per fer-la?

Un dia algú va veure que hi havia un fang, l'argila, al costat del foc. Amb l'escaïfor s'havia cuit i era tan fort com la pedra. I van començar a fer d'aquestes pedres artificials. Són els maons. Nosaltres hem vist moltes cases fetes de maons. Se n'han fet a milions, de llavors ençà.

Però és que, a més, aquesta pedra artificial té una gran qualitat: pot fabricar-se prima i llavors no pesa gaire i fins se li pot donar la forma més convenient. És precisament la pedra que necessitem per fer un sostre que no s'ensorri amb tant de pes per on rellisqui l'aigua.

I ja tenim la casa com n'hem vist moltes a països: les parets de pedra i fang i la teulada.

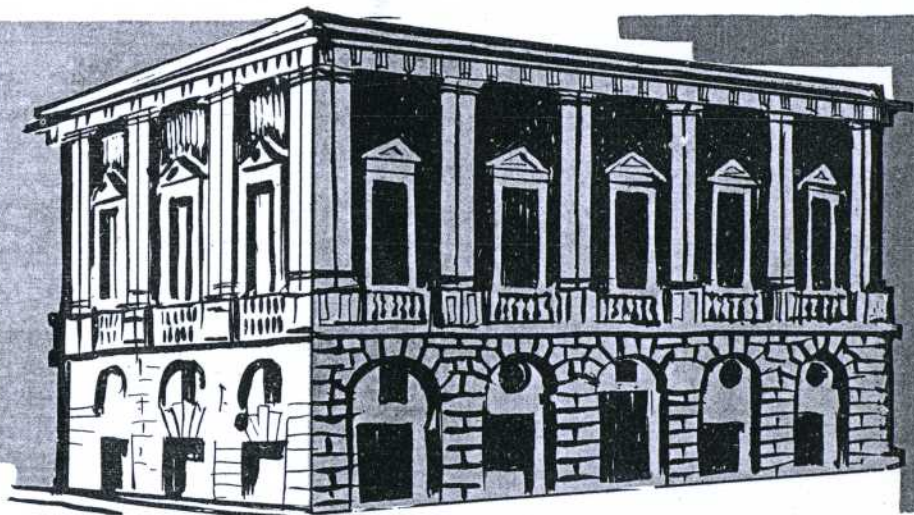
Però no sempre els homes han pogut viure en cases soles. S'han ajuntat per treballar plegats i fins per defensar-se, en pobles i ciutats.

A les ciutats les cases han de ser molt juntes; no tenen gaire lloc i hi ha de viure una família a cada pis. Han de ser fortes, si no s'ensorrarien amb tant de pes. Els arquitectes calculen el gruix de les parets, la resistència de les bigues, el pes que han de sostenir...

Aquesta que veieu aquí és una ciutat d'Europa al segle XIV.

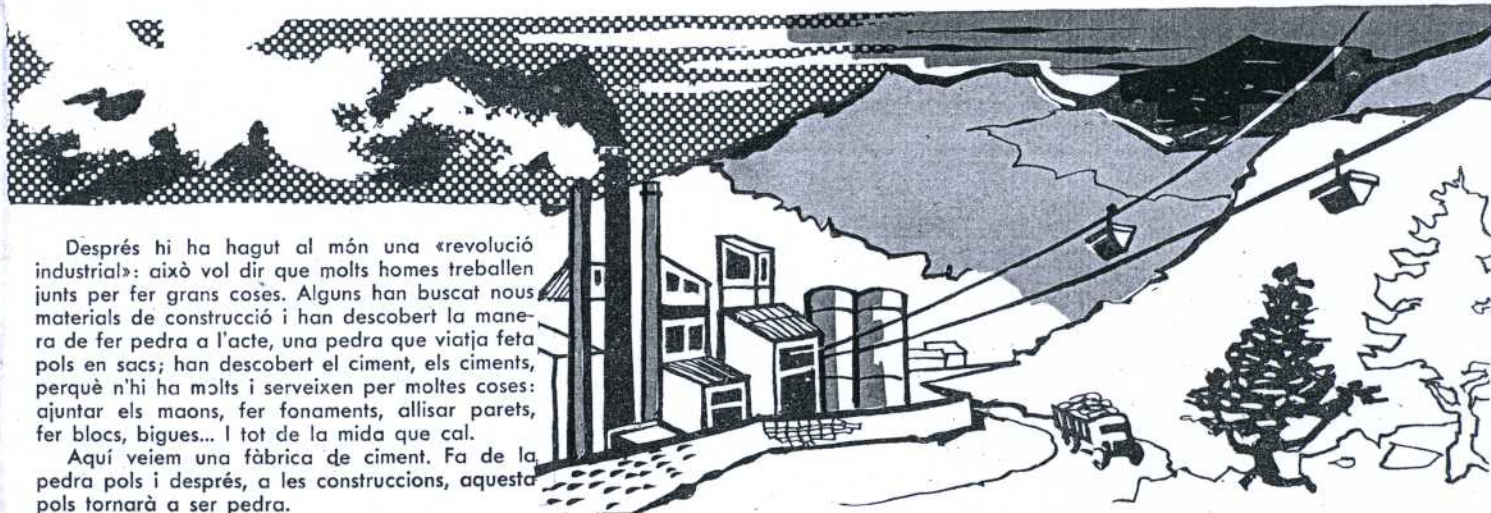

Els arquitectes també miren que les cases facin goig. Aquí en tens una amb la façana ben bonica; el portal i les finestres són ben historiatats. És clar que per dins... però d'això ja en parlarem un altre dia.

Després hi ha hagut al món una «revolució industrial»: això vol dir que molts homes treballen junts per fer grans coses. Alguns han buscat nous materials de construcció i han descobert la manera de fer pedra a l'acte, una pedra que viatja feta pols en sacs; han descobert el ciment, els ciments, perquè n'hi ha molts i serveixen per moltes coses: ajuntar els maons, fer fonaments, allisar parets, fer blocs, bigues... I tot de la mida que cal.

Aquí veiem una fàbrica de ciment. Fa de la pedra pols i després, a les construccions, aquesta pols tornarà a ser pedra.

Els grans gratacels i blocs de cases s'han pogut construir gràcies al ciment, l'acer i els nous materials de construcció.

Ara els arquitectes han de pensar no sols que les cases siguin fermes i boniques, sinó que la llum i l'aire puguin arribar a tots els racons, que la mica d'espai qui hi té cada família sigui ben aprofitat, que no resultin massa cares, que es puguin construir ben de pressa...

És que nosaltres vivim a la segona meitat del segle XX i encara ens queda un gran pas per fer el més gran, una «revolució espiritual»: fer que tots els homes tinguin casa.

Com ho podem aconseguir?

